

Ш. Тодорчо тѣжи.

Тѣжимъ всички, но най-силно тѣжи за сестричката си малкиятъ Тодорчо. Много обича той Славка, затуй сега я гледа смаянъ, зашеметенъ. Полекичка той се наведи до ухото на сестра си, па почна да ѝ шепне да бѣде търпелива, да взема послушно лѣкарствата, та дано по-скоро оздравѣе. Прѣди година и Тодорчо бѣ боленъ. Колко бѣ му лошо! „Дали и на милата Славка е тѣй лошо?“ — „Да, да... може би още по лошо... А защо сѣ тия болки? Кой ги дава? Мама вика—„Божичко ги дава“... А защо ги дава на малкитѣ дѣца да се мѣчатъ... Защо ли, защо?...“ Тѣй на себе си се запитваше братчето, безъ да може да си отговори на тия трудни въпроси. „Да запитаме татко, мама... О, но тѣ сѣ твърдѣ заняти и грижовни, не бива да ги безпокоя“.

Тая нощъ Тодорчо не спа спокойно. Той чуваше въ съседната стаичка сухата кашлица на Славка. Той разбираше, че на сестричето е много злѣ. Сутринята, когато той стана, забѣлѣжи, че всичко върви не тѣй, както всѣкога. Челото на баща му бѣ се набръчкало, а майка си не виждаше. На Тодорча не позволиха да иде при сестра си.

IV. Лѣкарьтъ пакъ дойде.

Докторътъ дойде рано. Той имаше изгледъ на много ученъ човѣкъ. Той цѣри толкова болки, разбира се, той най-добрѣ би разправилъ на Тодорча...